

Kapitein Reimers met zijn bewakers in Albanië.

DE VRIJGELATEN GEVANGENEN.

Door de vriendelijkheid van Kapitein Reimers, die dezer dagen in Nederland is teruggekeerd, zijn wij in staat gesteld twee hoogst interessante kiekjes te geven van genoemden officier en Maj. Verhulst, tijdens hun gevangen zijn in Albanië genomen. Vooral de foto, waar Maj. Verhulst meer als een Albanesch vorst te midden van zijn „hofhouding”, dan als 'n gevangene te midden van zijn bewakers troont, zal onze lezers wel interesseeren.

Majoor Verhulst met de Albaneezen die hem geknipt hebben.

TROUW AAN ZIJN KONING

VERKORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE:

Koningin Henrietta Maria, de voortvluchtige echtgenoot van Karel I van Engeland, zendt Hugh O'Neill met een brief naar den koning. O'Neill verzocht haar het zoo klein te schrijven, dat het in een medaillon verborgen kon worden, dat hij aan een ketting om den hals draagt. Hij gaat met den brief op weg, ontmoet na vier dagen een troep Roundheads, zwemt een rivier over, doch krijgt een kogel in den arm, waarna hij in een boerderij gevangen genomen wordt.

De zon scheen vrolijk boven zijn hoofd; vogels kwinkelden in de boomen en struiken rondom hem; sleutelbloemen en viooltjes groeiden langs den weg; de natuur was schoon en ieder levend wezen scheen gelukkig, behalve Hugh O'Neill, die dacht aan den dood die nabij was. Een ruwe hand greep zijn gewonden arm, hij slaakte een kreet van pijn; toen verdwenen de ruwe gezichten, de heerlijke zonneschijn, de mooie natuur, alles: hij viel bewusteloos neer.

Toen hij weer tot bewustzijn kwam, lag hij op den rug in het natte gras. Een der soldaten stootte hem met den voet tusschen de ribben. Juist naderde een officier te paard, die vroeg wat hier te doen was.

„Dit is een gevangene, kolonel,” antwoordde de sergeant. „Waarschijnlijk een koerier. We kunnen echter geen brieven bij hem vinden. Hij is flauw gevallen.”

„Geef hem te drinken van dit,” zei de officier, den flesch overreikende, „en breng hem bij ons.” De officier reed verder.

De wijn gaf O'Neill weer nieuwe kracht. Hij stond met groote moeite op, de soldaten namen hem in hun midden en leidden hem naar het kamp. Hier aangekomen bleef het escorte achter, terwijl de sergeant met O'Neill verder ging. „Je bent nat,” merkte de sergeant op, „maar daar je toch straks, als kolonel Lambert je verhoord heeft, aan een dezer boomen hier bengelen zult, is het niet noodig je kleeren te drogen.”

Lambert kwam tegen den avond in het kamp terug en een half uur later werd O'Neill in zijn tent gebracht. De kolonel zat aan een tafel en nuttigde zijn avondmaal. Hij keek den gevangene eenige oogenblikken onderzoekend aan en zei toen: „Wel, mijnheer, hoe is uw naam?”

„Hugh O'Neill. Ik ben een der pages van den koning.”

„Als dat zoo is,” hernam Lambert, terwijl zijn scherpe blik den jongen man scheen te willen doorboren, „hoe komt het dan dat ge reist in zulke ongunstige condities en zoo ver van uw koning?”

„Mijnheer, ik was bij de koningin in Exeter. Ik vergezelde Hare Majesteit naar Frankrijk. Haar Majesteit verlangde evenwel dat ik naar den koning zou terugkeeren en daarom landde ik vijf dagen geleden te Shoreham.”

„Je hebt geen tijd verloren, mijnheer,” zei Lambert, „maar ik onderstel dat de tijdingen die ge bij u draagt geen uitstel kunnen lijden. Nu, mijnheer O'Neill,” ging hij ernstig voort, „uw papieren? Hebt ge die vernietigd?”

„Neen, mijnheer!”

„Goed! Dan, tenzij men ze bij de visitatie over het hoofd zag, hebt ge zeker mondelinge berichten. Welke deze berichten zijn, wil je me nu wel vertellen.”

Er verliep een lange pauze.

„Wil je niet spreken en je leven redden? Je bent nog jong.”

„Ik ben ruim twintig jaar en heb meermalen mijn leven gewaagd, maar nimmer mijn eed gebroken!”

„Mijnheer O'Neill,” zei Lambert weer, terwijl hij zijn horloge te voorschijn haalde, „ik geef u vijf minuten om na te denken. Als je dan nog tracht je te verzetten, zal ik de waarheid uit je persen zonder medelijden.”

„Doe wat je wilt,” riep O'Neill uit, „maar je zult mij nimmer dwingen te spreken.”

Nog nooit hadden vijf minuten aan O'Neill zoo lang geduurd. Eindelijk stond Lambert op.

„Schildwacht!”

De man trad de tent binnen.

„Roep den sergeant van de wacht. — Mijnheer O'Neill, uw koningin heeft een getrouwen page. Ik wou dat je in mijn

regiment waart. — Cornet Joice, rijd naar de poort van Exeter, en vraag audientie bij den koning. Zeg dat zijn page O'Neill in onze handen is en vraag hem of hij dezen wil terug hebben in ruil voor mijn zoon, Cornet Lambert?”

* *

Woest kwam de wind opzetten en joeg dikke, donkerkleurige wolken in groote drift langs het uitspansel; in het westen was de hemel echter nog onbewolkt en gouden zonnestralen beschenen de stad Exeter, toen O'Neill met zijn escorte voor de poort stilhield. De zon daalde reeds achter den horizon, als de poort eindelijk geopend werd en vier soldaten naar buiten traden, een baar dragende waarop een jonge man lag, dood!

Het was de jonge Lambert.

O'Neill uitte een kreet van afschuw en trok zoo hevig aan den teugel, dat zijn paard steigerde. Een der soldaten van het escorte greep het bij den teugel.

„Stijf af!” riep hij met een stem, trillende van woede. „Je bent vrij. Maar wraak aan de handen die dit onschuldig bloed vergoten! Wraak aan allen!”

O'Neill stond op den modderigen weg voor de poort, terwijl de vloek van den Roundhead hem in de ooren trilde. Dit was dus de wijze waarop zijn koning woord hield! Hij

DE BRAND IN DE RIJKSMUNT.

„De verbrande Munt”, schreven zelfs enkele dagbladen boven hun berichten en een aantal lezers vreesden al, dat er weer specienood zou komen in deze benarde dagen! We zijn er onmiddellijk op uitgetrokken en hebben in ons vorig nummer, één dag na den brand de eerste foto gegeven. De hier afgedrukte kiek toont bovendien aan, dat slechts een gedeelte van den linkervleugel van het enorme complex, dat de Munt beslaat, door brand geteisterd is. De „stookkamer” en de „reductiekamer” hebben geleden, doch zij verhinderen het aanmunten geenendeels. Men zij dus gerust! Geen ernstige schadepost heeft het Rijk getroffen en de aanmunting staat niet stil.

dacht aan de boodschap die hij bij zich droeg en vroeg zich af wat grooter kwaad zou zijn, dat zijn zending mislukte of dat de wereld 's konings onbetrouwbaarheid zou leeren kennen. Hij dacht ook aan de koningin en had onmiddellijk zijn besluit genomen. Zij, in allen geval, zou nimmer deze schandelijke historie vernemen.

„Sergeant, ik ga mee terug!”

„Wat wil je doen?” riep deze uit, zijn paard inhoudende. „Gij hebt gedaan, wat van u kon geëischt worden en, als het vertrouwen geschonden is, is het niet uw schuld.”

„Ik ga mee terug,” herhaalde O'Neill vastberaden.

Hij reed langzaam, want hij wilde niet onmiddellijk na het lijk in het kamp terugkeeren.

„Halt!” Hij had het rebellenkamp bereikt.

„Sergeant,” riep O'Neill luide, „breng mij bij kolonel Lambert.”

De Roundhead bracht hem bij de tent van den veldheer en bleef toen staan.

„Er is niemand die den kolonel thans zou durven naderen,” zei hij. „Als je den moed hebt, ga dan alleen, en God zij je genadig!”

O'Neill lichtte het zeil voor de opening op en stapte de tent binnen. In het midden aan den paal hing een lantaarn, die de tent slechts spaarzaam verlichtte en een zwak schijnsel wierp op een baar, waarop een jonge man lag. Naast de baar van zijn zoon stond kolonel Lambert in droevig gepeins verzonken.

Op het zien van O'Neill, zoo volkomen in zijn macht, scheen Lambert ten prooi aan een hevigen strijd.

„Mijn God,” riep hij ten laatste uit. „Ben je teruggekomen om mij te bespotten of wil je mij in verzoeking brengen je te doden op de vreeselijkste manier, die een man kan uitdenken? Zie hier — en zeg mij welk medelijden je verwacht van Lambert?”

„Slechts dat je mij doodschiet, of doet ophangen, dadelijk! En dat je mijn dood beschouwt als een zoenoffer, waardoor ik de schuld van mijn vorst heb betaald.”

„Ben je in Exeter geweest?”

„Neen!”

„Heb je niets meer te vragen voor je sterft?”

Een plotselinge hoop kwam in O'Neill's hart.

„Er is slechts één ding,” zei hij eenvoudig. Hij maakte zijn breeden kraag los en met een ruk trok hij den ketting waaraan het medaillon hing, stuk en gaf dit laatste aan Lambert.

„Wil je dit aan den koning zenden? Het is alles wat ik vraag.”

Lambert nam het medaillon aan en bekeek aandachtig het portret.

„Waarom wensch je dat den koning dit gezonden wordt?”

„Omdat hij, na mijn dood, de eenige rechthebbende is.”

„Wie stelt dit portret voor?”

„Het is mijn moeders beeltenis.”

Lambert keek van het portret naar den jongen man en van dezen weer naar het portret.

„Ben je een zoon van den koning?” vroeg hij.

O'Neill zweeg. Na een korte pauze boog Lambert zich over de baar en staarde naar zijn vermoorden zoon.

„Mijnheer O'Neill, uw dood geeft mij mijn zoon niet terug. Zonder twijfel vertrouwde je op het geheim van je afkomst. Je oogen zijn echter een open boek, waarin ik lees de reden van je nobel besluit. — Je hebt nu geleerd welk vertrouwen te stellen is in het woord van . . . dezen koning: ik leerde het reeds vroeger, jaren geleden. Ga naar Karel Stuart en zeg hem, dat Lambert, de rebel, edelmoediger weet te handelen dan de koning.”

De sterren schitterden aan den hemel, toen O'Neill naar Exeter terugreed. Tegen den ochtend bereikte hij de stad en stapte de poort binnen. Achter hem in den grijzen morgen-nevel lag het rebellenkamp.